

נשבעתי באדרה

פתיחה:

חוש -תרמקול הד: נשבעתי באדרה!! נשבעתי באדרה ב-א-ד-ר-ה !!

*מערכה א':

שוק צבעוני באתיופיה. (המולה)

[ריקוד שוק]

ממו ואמבאו נכנסים לשוק, הכומר נכנס לשוק מהצד השני מסתובב בשוק.

אמבאו: מזה התפוחים האלו?

מוכר בדוכן ליד: איזה זכות יש לכם הפאלשים ביתא ישראל לדבר. אתם אוכלים

מכל טוב הארץ נהנים מכל הזכויות ועוד באים בטענות.

מוכר ב (לקונה): כל לילה נתפסים פלאשים שמנסים להבריח את הגבול, אפשר

לחשוב מה כ"כ רע להם כאן שהם מתרוצצים בלילות כצבועים מוכי שיגעון.

ראש המסיונרים באתיופיה: ביתה ישראל ימח שמם עדיף שיסתלקו כבר.

מראה של ערפדים יש לאלה, הורסים אותנו ואת ילדינו. כבר טיפלתי באלפי

גוססים ילדים וזקנים שנפגעו ממבט עיניהם של הבודא ביתא ישראל.

(נושא שיחה בשוק הופך ליהודים, שוכחים לרגע מאמבאו וממו)

נער: (הולך ומכניס לתיק של ממו שקית. קופץ על ממו) גנב גנב!

ממו: מה אתה רוצה ממני? לא לקחתי כלום.

(הנער לוקח לממו את התיק ומוציא את השקית, מתחילים מכות.)

ראש המסיונרים באתיופיה: (מעודד מהצד) קדימה תכניס ליהודי, אלה גנבים

כולם, תרביץ לו עד שימות. גאווה לנוצרי כמוך, מגיע להם (ניגמר המכות

והמסיונר הרשע תופח על השכם של המכה בחזקה!!!)

(ממו נופל על הרצפה, הנער בורח.)

אמבאו: השתגעת? לגנוב? אני לא מאמין!

ממו: מה, לא גנבתי כלום. סתם הם מעלילים עלי! רשעים.

אמבאו: אתה בסדר? אתה יכול לקום?(בבהלה)

ממו: (נאנח.) אני לא מצליח.

אמבאו: חכה כאן, אני אלך להזעיק עזרה! (רץ וצועק "עזרה" תוך כדי- נתקל בכומר שמחכה בצד)

כומר: צריך עזרה? מה קרה?

אמבאו: (נבהל למראה הכומר ושותק תחילה ולבסוף מחליט לבקש את עזרתו.) אה..זה חבר שלי..הוא..הוא חטף מכות ונפל וקיבל מכה חזקה, הוא בקושי מדבר ולא מצליח לקום (מסמן לכומר לבוא אחריו לממו)
כומר: אוהו, זה נראה רציני (רוכן על ממו) רץ תזעיק עזרה מהמנזר.
{מוזיקה, חושך}

*מערכה ב'

ממו מתעורר במרפאת המיסיון בעוד יד עדינה מניחה על ראשו מטלית לחה. בצד הכומר משלם לנער.

ממו: איפה אני?(שואל בטון עייף ומנסה להתרומם.)

אחות 1: נפגעת קשה ילדי, השאר לשכב אתה במקום טוב לנוח.
(נכנסת אחות 2 ומביאה צלחת עם אוכל)

ממו: תודה אך אין לי תיאבון.

אחות 2: פעם כשהייתי קטנה, לא. בעצם אף פעם לא הייתי קטנה, בוא נאמר, לי עף פעם לא שרו 'עוף גוזל' יותר נכון- גם אי אפשר היה להעיף אותי משום מקום.

אחות 1: כן זה בסדר גמור, אטפל בו על הצד הטוב ביותר- חזרי לעבודתך.
אחות 2: תטפלי ותפטמי אותו כמו שצריך- שלפחות אחד עם נוכחות (מדגימה על עצמה בגוזמאות) יהיה בארץ הזאת.
העיקר שלא יהיה קטן כמו את- רוח אחת וששכחנו שהיית פה! הוא יאכל יגדל ויהיה גדול.

אחות 1: בכל מקרה עדיף שימות קטן ושלא יצטרכו לקבור אותו בנגלות.
(אחות 2- נעלבת)

אחות 1: וממו אל תדאג עוד נצליח לסלק אותה מפה!
ממו: (בהפתעה) איך את יודעת את שמי?

אחות 1: אני מכירה את המשפחה שלך ממו. אתה בנו של הקס, פעם גרתי בכפר הסמוך אליכם.

ממו: את, את התנצרת?!?! איך, איך יכולת?

(מתרומם ומביט בה במבט קשה)

אחות 1: ממו אני... (נוגעת בכתפו)

ממו: אל תגעי בי! לכי מכאן, אל תתקרבי אלי.

הכומר: אה, התעוררת אתה חייב לאכול כדי להחלים!

(ממו מניד ראשו בסירוב)

כומר: קדימה אפילו רק את החלב.

ממו: אני אוכל רק בבית!

כומר: אנחנו טמאים בשבילך, אה? (ברישעות..)

(ממו לא עונה, הכומר מגיש לו מזלג- ממו מסיט ראשו אחורה בהתרסה ועוצם

עיניו)

(הכומר והאחות האתיופית מדברים בקדמת הבמה)

כומר: ילד מסכן ועקשן

אחות 2: (שומעת ואומרת) מה הוא לא רוצה לגדול? אם לא אוכלים לא גדלים!

כומר: מה? החיים שלו כ"כ טובים שהוא יכול לסרב למעט שאנו מציעים לו?

גם את היית שם לא? את יודעת מה רמת חייהם? עניים מרודים.

אחות 1: (בהתלהבות מוגזמת) תאמין לי אני לא רוצה להיזכר בחיים האלו מאז

שפגשתי אתכם חיי השתנו מהקצה אל הקצה.

אחות 2: כן גם החיים שלי השתנו מהקצה אל הקצה- למרות שלא פגשתי

אתכם. (מצביעה על 2 קצוות החדר בדרמתיות)

כומר: טוב ניתן לו כמה ימים שיחשוב קצת.

(בבוקר)

אמא: ממו! בני, ממו שלי, בן אהוב שלי!

(האב החליף מספר מילים עם הרופא וקרב אליהם. ממו התרומם לקראתו אך

הוא סימן לו להישאר בשכיבה)

אבא: הרופא אומר שלא טוב לטלטל אותך, אך לא נשאיר אותך כאן עוד לילה.

(אומר בהחלטיות) (בנתיים- אמא אוספת את דבריו של ממו)

(האב משקה את ממו בתרופה ופנה אל הכומר שעמד באותו זמן בפינת החדר)

אבא: מה גובה התשלום שאני חייב לך?

הכומר: הלא אמרתי לך שמטרתנו היא לעזור, איננו דורשים מכם תשלום על כך. אך אם ברצונכם לגמול לנו בדרך אחרת נקבל תודה זו. (כדרך אגב) כדאי שתחנך את בינך להבא.... בתור מנהיג הכפר.

(ההורים מובילים את ממו ליציאה למורת רוחו של הכומר)

*מערכה ג'

ברקע הטוקול למלם, אבא, אמא, ממו וסבא יעקב שלפתע נשמעות דפיקות בדלת

אמא: מי שם? (ניגשת ופותחת את הדלת- 7 נשיקות)

דסטה! איזו הפתעה נפלאה במה זכינו לכבוד? בוא, היכנס שב לנוח מהדרך הארוכה. אתה בוודאי עייף.

(מובילה את דסטה לספה כשלפתע הוא עוצר ומחייך)

דסטה: באתי ובפי בשורה משמחת. לי ולעדיטו נולד בן! ☺

(אבא קם במהירות מהספה וניגש ללחוץ את ידו של דסטה. אמא מחייכת מוחה דמעה ונגשת לחבקו.)

ממו: אני דוד (פונה אל למלם שקופצת משמחה) ואת דודה! (7 נשיקות)

אמא: דסטה איך התינוק? איך הוא נראה?

דסטה: (בגאווה) המיילדת אמרה שזה ממש בזבז למרוח אותו בדבש, הוא כ"כ מתוק.

אמא: (בדאגה) אני מקווה שהיא מרחה אותו כמו שצריך.

דסטה: כן בחמאה ובדבש מרחה אותו. טיפול מסור קיבלו עדיטו והתינוק מידי המיילדת. ומה הפלא זו אותה המיילדת שיילדה גם אותי. (מצטחק)

אמא: עוד מעט הארוחה מוכנה. (רומזת ללמלם להביא מים לנטילת ידיים.)

(המשפחה מתיישבת שלפתע נשמעות דפיקות בדלת אבא קם לפתוח ויוצא החוצה לדבר עם האורחים. כל המשפחה במתח ובשקט. דסטה נראה מבולבל) (בחוץ- קולות של ויכוחים וצעקות לאחר מספר דקות ארוכות אבא נכנס הביתה

מותש ועצבני אמא ניגשת אליו בדאגה)

אמא: מי אלו? אתה בסדר? מה הם רצו?

אבא: עכשיו יש לנו הוכחה לכך שהעלילו על ממו במכוון. זה היה המיסיון בדלת הם אמרו שבתור התשלום על הטיפול בממו הוא יצטרך לעבוד איתם בהקמת אגף חדש במרפאה. הם אמרו שממו הוא נער גדול וכשיבריא הם ישמחו מאוד מכיוון שהם בטוחים שהוא יביא תועלת רבה.
(כל משפחה מקשיבה במתח)

אמא: הם יודעים שיש לנו בנאים מעולים בכפר לכן ארבו לבן הקס.
(המשפחה מדברת בלהט ובפחד הסבא מרים את ידו וכולם משתתקים בכבוד)
סבא יעקב: (מכריז) כשהייתי ילד היה לי חבר, החבר הכי טוב שלי. המסיונרים חטפו אותו בכח בדרך לבית הספר, קשרו בשק ולקחו אותו. רק אחרי 30 שנה כשהסתובבתי בשוק ראיתי אותו שוב והפעם בבגדים של כומר... לא אתן אותך ממו בשום אופן!! מסיונרים מרושעים! (קולו רועד)

אמא: די אבא זה היה לפני הרבה שנים וממו הוא יהיה בסדר.
סבא: אנו לא ניתן להם לקחת אותך ממו! בכל מצב! ויהיה מה שיהיה.
(בזעקה-מתוך כאב)

אמא- מסתלקת מהשולחן בניסיון להסתיר את הדמעות)
(כולם מהנהנים בהסכמה ומתיישרים לאכול)

אמא: דסטה אתה נשאר ללון כאן הלילה? כן?
חושך כולם ישנים- (דפיקות חזקות בדלת אבא יוצא החוצה)
שומעים מבחוץ:

מסיונר 1: "ממו! ממו! חוב גדול אתה חייב לנו. אנו ריפאנו אותך!
הכנסייה מצפה ממך להשתתף בבניית הבניין החדש. אל תהיה כפוי טובה!!!
ראש המיסיונרים באתיופיה: מה אתה מדבר איתם בעדינות היהודים האלה לא מבינים מילים ועוד להכרת הטוב אתה מצפה ממנו. יאללה יאללה תוציאו לכאן את ממו מיד!

אמא: אוי וי! ממו (מעירה אותו בכוח) התעורר! הם כאן! קום והתלבש מהר!
(ממו מתלבש בזריזות ברקע אמא מעירה את דסטה ומסברה לו במהירות)
אמא: המיסיונרים שוב כאן! אנא דסטה התלבש וקום צא לדרך. ממו בא איתך!
(קובעת)

(אמא אורזת מעט אוכל בתוך תיק מסע קטן וברגע שממו ודסטה מסיימים להתלבש היא מובילה אותם ליציאה אחורית בשקט.)

ברקע:

מסיונר 2: אז מה אם אתה הקס של הכפר? בנך חייב לנו טובה והוא יחזיר אותה!

מסיונר 3: ואנו טיפלנו בו במסירות כל כך גדולה.

ראש המסיונרים באתיופיה: מחכים כבר לשלב הבא שנציעה לכם כסף ואז תיפלו ותתחננו לקבל אותו, (בלגלוג) הפעם לא נגיע לשלב הזה! (מפיל את האבא באלימות)

(אמא רצה אליו ועוזרת לו לקום. המיסיונרים נכנסים בכוח אל הבית ועורכים חיפוש הופכים את הכל צועקים ומשתוללים. כשרואים שהם לא מוצאים הם פונים חזרה החוצה ויוצאים בצעקות: לא נשכח את זאת אנו עוד נחזור! תזכרו!)
אבא: (לוחש לאמא) איפה ממו??

אמא: הוא הלך עם דסטה. חשכת הלילה תגן עליהם אל תדאג יקרי בחג הסיגד נשוב ונפגוש אותו. בנתיים הוא יהיה שמור ובטוח אצל עדיטו ודסטה.

*מערכה ד'

תמונת מצב- למלם ואמא ישנות. אבא יוצא מהבית לאחר מספר דקות דפיקות.
(2 אנשים נכנסים לבית)

אבא: היכנסו. ברוכים הבאים.

שליח 1: תודה רבה ברוכים הנמצאים.

שליח 2: אז אתה הקס? (האב מהנהן) עברנו דרך ארוכה עד כאן אין הרבה זמן, יש התעוררות גדולה של עלייה לארץ.

שליח 1: אתה הקס, יש לך השפעה גדולה על בני הכפר, אנו מקווים לחזור לכאן בעוד כמה שבועות.

אבא: איזגאבר יעזור לכם ולנו ומזכה לעלות לארץ.

אבא: אז איך היא ארץ ישראל יפה? כמו בסיפורים? וירושלים, ירושלים של זהב היא?

שליח 2: בודאי, בודאי! ארץ ישראל שלנו היא יפיפייה. יש בה הרים ועמקים, הכל ירוק, פורח ומלא בחיים.

שליח 1: וגם המדינה מאוד מתפתחת. יש לנו הכל! צבא, מערכות חינוך ובריאות קיבוצים, ערים וישובים ושלטון, השלטון אינו זר! כולם יהודים!
שליח 2: זה תלוי בך ככל שתצליח לשכנע יותר משפחות כך יזכו להגיע לא"י יותר יהודים.

(השליחים קמים ופונים ליציאה)

אבא: בכל מקרה, איני בטוח שאוכל להצטרף למסע, מן הסתם יהיו אנשים שיישארו בכפר. ומתוקף תפקידי אני מחויב לדאוג לשלומם.

הייתי שמח שתישארו כאן.. אבל...

שליח 2: לא, זה בסדר, אנו מבינים את המצב.

שליח 1: בכל מקרה אנו צריכים לעבור בין כל הכפרים ולהודיע גם להם.

אבא: בסדר, אם כן שאיזגאבר ישמור דרככם. אנו מצפים להנחיות.

לילה טוב. היו ברוכים ושה' ישמור דרכיכם.

(השליחים יוצאים. אבא מתיישב מהורהר.)

*מערכה ה':

תמונת מצב- מתארגנים לחג ליד ביתם של דסטה ועדיטו.

דסטה, עדיטו עם התינוק ביד, בני הדודים וממו מתארגנים לחג הסיגד.

ילד: ממו! הם באים! אני רואה אותם.

(ממו רץ לילד, מסתכל ומסדר את החולצה בהתרגשות.)

אבא, אמא, סבא, סבתא, למלם ואמבאו נכנסים. (7 נשיקות)

אמא: ממו! כמה טוב לראות אותך.

(כולם מנשקים לאבא את היד. ממו ואמבאו מתחבקים.)

ממו: (בלחש לאמבאו) זוכר את החלום שלנו?

אמבאו: איזה חלום?

ממו: נו... לעלות לארץ ישראל. התגנבה לאוזני שמועה שהגיעו לכאן שליחים

לבנים מארץ ישראל ומה שבטוח שאני עולה איתם. הם יוצאים שבוע הבא, הכל

סגור! אני עולה לארץ ישראל, אמבאו- לארץ ישראל!!!

ממו: (נעצר ונזכר) גם אליכם הגיעו השליחים. לא? הם ביקרו בכל הכפרים בסביבה.

אמבאו: אוו סוף סוף אפשר לדבר. מה תקף אותך פתאום? תירגע ממו! כן גם לכפר שלנו הגיעו השליחים, גם אנחנו עולים לא"י.
ממו: גם אתם עולים?! אני לא מאמין (מחבק אותו שוב) ואתה אומר לי להירגע? זהו יום גדול אמבאו, יום גדול!

אמא: ממו ואמבאו מה קורה לכם לכו תסייעו לעדיטו לסדר, אישה אחרי לידה לא צריכה לעבוד קשה כל כך, אתם לא רואים כמה כולם טורחים? עוד מעט יגיעו האורחים ועוד לא סיימנו לסדר.

אמא: (ממלמלת לעצמה) מאיפה החוצפה שלהם?

עדיטו: תני להם ליהנות. הם עוד צעירים.

(חג הסיגד מלא אנשים לבושים בלבן- אוכלים ומדברים. רעש ומוזיקה באמהרית.)

[ריקוד חג]

(אבא קם וניגש לבמה. האנשים עומדים כאות כבוד.)

אבא: חג שמח לכולם. תודה רבה לביתי עדיטו ובעלה דסטה שמארחים היום את כולנו. אני מקווה שהצום עבר בשלום. השנה אנו זוכים לחג סיגד מיוחד במינו- חג אותו חגגנו אלפי שנים בכיסופים וציפייה לארץ ישראל אשר ייחג בקרוב בארץ חלומותינו. "ארץ אשר תמיד עיני ה' אלוקיך בה", ארץ זבת חלב ודבש, ארץ אבותינו. זהו רגע היסטורי עליו חלמו אבותינו זה יותר מאלפיים שנה! וכעת אנו נדרשים לארוז את מטלטלנו המעטים ולהגשים חלום זה! אכן, ידועים לי הקשיים שבהחלטה כזו, לא כולם יהיו מסוגלים לעבור את הדרך שמחכה לנו, גם הגויים שבקרבתנו או יושבים- לא יתנו לנו לעזוב בקלות, על כן אני קורה לכם אחי-כל היכול לעלות- יעלה בלי להתמהמה כי לעת הזאת חיכינו וכל הזקנים, החלשים והחולים שאינם יכולים לעלות, יישארו, אך יתרמו מכספם, מרצם וכוחם לעזרת אחיהם העולים. דעו כי שכר רב מחכה להולכים,

ואיזגאבר לא יעזוב את בניו ששבים אל ארץ מולדתם, בשנה הבאה בירושלים!
בשנה הבאה בירושלים של זהב.

(שתיקה קצרה, מחיאות כפיים, ממו נעמד ומוחה כפיים בהתלהבות.)
(הזקנה דוחפת את כולם, מתקדמת לכיוון הקס- ומנפנפת במקל. כולם פורצים
בשירה קצרה ונלהבת "לשנה הבאה בירושלים הבנויה, לשנה הבאה בירושלים
של זהב" (הזקנה מזייפת ברמות ומנופנפת במקל כמו מנצחת)
ממו: ציון אני בעצמי אזכה לראות את ארץ ישראל ואולי אפילו להקריב קורבן
בבית המקדש... (בצרכת שמחה.)
זקנה: מי היה מאמין? ארץ הקודש, בית המקדש- הנכד שלי הוא בעצמו יהיה
הכהן הגדול!!!!
(מבוגרים מוחים דמעה, האבא יורד מהבמה.)

מערכה ו':

חושך גמור פולו על אחד הבתים. ילד רץ מקיש על החלון ולוחש "בעוד שעה
יוצאת הדרך לירושלים" ממשיך בריצה אל הבית הבא.
בבית משפחת ממו מתעוררים כולם ומתארגנים ליציאה.
למלם: א"י, איזה מרגש כולם יהודים, אף אחד לא יתנכל לנו, נזכה לראות את
ירושלים העיר המיוחדת שעשויה מזהב, נשמור את המצוות בגלוי. נכון שזה
נפלא, אבא?
אבא: נכון ילדה שלי, אולם לצערי יבצר ממני לעלות איתכם. גם משה רבנו לא
זכה להגיע לא"י.

יש לי תפקיד חשוב עבור יהודי הכפר. לקס יש אחריות על בני כפרו!
אני מוכרח לדאוג לאנשים שאינם יכולים להצטרף לעלייה.
דסטה: גם עדיטו התינוק ואני נשארים כאן. זה לא מציאותי לצאת למסע עם
תינוק בן שלושה שבועות ויולדת.
אבא: (לממו) קח את זה (מושיט לו קופסה סגורה), זו ירושה משפחתית
מאבותיי- ונשבענו לפתוח אותה רק בירושלים. סומך עליך.

ממו: רגע אז רק אמא, למלם ואני עולים?

אבא: לא רק אתם, אל תשכח שגם בן דודך, אמבאו עולה ארצה ועוד יהודים רבים מכפרנו.

למלם: אני לא עולה בלי אבא!

(המשפחה פונה לארוז)

למלם: אבא אתגעגע אלייך.

אבא: ילדה שלי יש לך זכות גדולה. את זוכה לממש את שאיפותיהם של כל הדורות הקודמים, אני אשתדל להצטרף אליכם בהקדם.
(אנשי השיירה מתחילים ללכת לכיוון היציאה מהכפר. למלם מתקשה להיפרד מאביה וחוזרת לחבקו שוב.)

*צד 2 של הבמה:

2 המברייחים עומדים ואנשים מהכפר מתאספים. רכונים על מפה.

מברייח 1: אנו נמצאים כאן וצריכים להגיע לשם (מצביע במפה כל הזמן על אותו מקום) כאן וכאן יש מים נקווה שהם יהיו ראויים לשתייה.

מברייח 2: הולכים בלילות ונחים בימים. את הילדים תסחבו על הגב ומוטב שיישנו. תבהירו לכולם שצריך לשמור על שקט כי כל רעש עלול לסכן אותנו.

מברייח 1: אם תהיה התקפה ע"י שודדים אנחנו נרכז את הנשים והילדים ואתם תבריחו אותם (פונה לגברים) ואת כל הכסף אתם משלמים לנו עכשיו מקדמה על שאנחנו בכלל מדברים איתכם, (בשקט למברייח השני) הרי ברור שיתקיפו אותנו שודדים בדרך ואז לא ישאר להם כבר כלום בשבילינו. (חוזר לדבר אל כולם) יש שאלות?

איש 1: ליוות שיירה כזאת בעבר?

מברייח 2: לא עשינו זאת בעבר אך אנו מכירים את האזור היטב.

מברייח 1: תראה אותם הם לא סומכים עלינו.

מברייח 2: גם אני לא הייתי סומך עלינו. (לוחש לו באוזן.)

מברייח 1: לא משנה העיקר שנקבל את הכסף בהתחלה, והסוף של המסע לא באמת משנה.

איש 2: (לחבריו) אתם חושבים שאפשר לסמוך עליהם?

איש 3: שנים חיכינו לרגע הזה. הגיע הזמן לצאת לדרך. איזגאבר יהיה בעזרנו.
(מתחילים לצאת מהכפר.)

*מערכה ז'

[ריקוד המסע. שילוב של השחקנים לרקדניות]

בתורות כל פעם קבוצה אחרת בפריז.

בתחילה מנגינה שקטה ועצובה יש פחד, מהירות, התרגשות.

מנגינת מלחמה.

שודדים נכנסים ושודדים את השקים. (פריז הצגה. רקדניות נכנסות ריקוד קרב)

(חוזר להצגה רקדניות בפריז.)

הגברים מבריחים את השודדים וממשיכים ללכת.

שודדים נכנסים שוב, מתחיל קרב קשה- אנשים נהרגים.

ראש השודדים מגיע לאמא של ממו.

(הכל בפריז) ממו מנסה להגן על אימו, הוא לא מצליח.

השודד לוקח אותו לאמצע הבמה ויש דו קרב בניהם.

השודד מנצח. ממו נופל על הרצפה מקופל. השודדים יוצאים

מהבמה (המנגינה מפסיקה)

(אמבאו רץ לממו ולמלם רצה לאמה שלה.)

אמבאו: ממו! ממו! תענה לי! ממו! אתה חי? ממו?

(אמבאו מנער את ממו. למלם עומדת ובוכה על אמה)

ממו: (עונה בלחש) אמבאו

(אמבאו מתקרב לממו.)

אמבאו: כן אני מקשיב, אני לידך, אני פה.

ממו: הקופסה הזאת צריכה להיפתח בירושלים תן אותה ללמלם.

ואמבאו- תשבע לי, תישבע לי שתשמור על למלם. תשבע לי אמבאו!

אמבאו: אני מבטיח ממו, אני מבטיח לשמור עליה, תשכב- על תתאמץ.

ממו: לא חשוב עכשיו- תהיה רציני, אני מתכוון לשבועת האדרה. תשבע אמבאו,

תשבע לי כמו שנהוג. תשבע שתשמור עליה ותטפל בה.

אמבאו: מתחיל לבכות אני נשבע באדרה...באדרה...באדרה.

(באדרה השלישית ממו נפטר... גופו המתכווץ מתרפה.)

אמבאו צורח: ממו, ממו (הוא נופל עליו ובוכה.)

לאאאא. ממוווו

(צועק) אני נשבע לך ממו- אני ישמור על למלם. אני נשבע.

למלם מתקרבת, אמבאו מחבק אותה ומושיט לה בדממה את הקופסא.

[למלם מחילה לבכות.]

חבריי השיירה מאיצים בהם והם יוצאים מהבמה.

מקהלה

רקדניות סולניות נכנסות ויש ריקוד בין המתים. הרקדניות מגיעות לאמצע

הבמה ומסתובבות מסביב לממו. ריקוד מאוד חזק המסמל את סיום חייהם.

[צלליות- (נישוק אדמת א"י)]

*מערכה ח'

צבא. אימון. שכיבות שמיכה.

מפקד: יותר נמוך, חבורה של בחורות.

[צביקה (שמון) לא מצליח כל השאר מגחכים.]

מפקד: שיהיה פה שקט! 50 שכיבות ולצאת לחמש עוקפי בסיס.

יאיר: אהה. (משתתק)

החיילים יוצאים בריצה מהבמה ואמבאו נכנס.

אמבאו: הקצין אמר לי לבוא לכאן (לא בטוח בעצמו. מגמגם)

המפקד: רוץ תשיג אותם ותעשה עוקף נוסף.

החיילים חוזרים מתנשפים לבמה, אמבאו מגיע עם כולם.

אורי: היי אתה, תעבור לשם. (מצביע על הסוף- לאמבאו)

(אמבאו הולך לצד, קאסא מנתק את עצמו מכולם.)

יעקב (לאבנר): בואנה אחי, יש'ך את זה ראית ת'פרצוף שלו?

אבנר: גם כן הכושים האלה- יש להם חוצפה משתלטים לנו בכל מקום והיו

חייבים לדפוק אותנו עם המוזר הזה בצוות...

צביקה: אוף! מפלס הפיתות שלי ירד.

מערכה של שודדים:

תפאורה: נרגילות, שטיח שקים מאחורה, צלחת עם חומוס, ולאפות,, מלא מטבעות שוקולד (מהרב חיים).

שודד א': קלטתם איך השמנה ההיא מחצה אותו?!

שודד ב': ווי באמא שלי לא נשמתי! חשבתי אני עושה לה פוּוּ והיא נופלת...

ראש השודדים: שים. שים אבנים בכיסים שלא תעוף של עצמך!
שודד ג': (שמן-צוחק כמו טמבל) אחחהה... אחחההה... (מפקק...)
שודד ד': נראה לי שכדאי להתחיל בחלוקה... (מרמז לראש על הכסף, מהסס, מגרד את היד, מוציא לשון....)
הראש: תירגע תירגע..

שודד ה': היפראקטיבי.. נו, נו, צצ... נו, כן! צריך להירגע (לא רגוע בעצמו... מתחנף לראש).

שודד ו': (חננון) נו די באמת! צצ... (יורק לכול הכיוונים..
שודד ז': אני אומר....

שודד ג': (קוטע אותו) לא! אני אומר עכשיו אוכלים!
ראש: רוגע! בוא נחשוב ביחד! טוב? אני הראש, אתה זוכר? -
סתום! (מתנשא, מתייחס איליו כמו לזבל, מנסה כאילו להסביר)
טוב, רחרוחים שלי, בתקיפה הבאה אני מצפה ליותר! דיר באלק! מי שלא יתפוס לו ראש אני תופס את ראשו!!!

שודד ו': (חננון) (מגמגם). נו, אהה... אווה... פח... (יורק מבוהל מאד)
שודד ח': וואי אני כבר מחכה למנה הבאה שלנו... מתכוון לתקיפה.

שודד ט': שמעתי שיצאו ליפני כמה שבועות חבורה של כושים יהודים, מה אתם אומרים?? נסדר איתם פגישה?!

כל השודדים: (מתלהבים מאד, מפגרים לגמרי! שודד היפראקטיבי מרביץ מרוב התלהבות בטעות לראש).

הראש: שמור מרחק (מעיף אותו אחורה). יאללה תזיזו ת'צמכם צריך להתארגן!!

תמונת מצב: כולם קמים, לוקחים איתם את הדברים.

השמן: (מכניס פיתות לכיסים בהיסטריה..)

הראש: זוזו כבר יא פרה! (מעיף אותו ולוקח פיתה לעצמו, אוכל אותה בהתלהבות..

כולם מסתכלים על האש.. הראש מעיף את כולם החוצה בצעקות..
סוף המערכה... ריקוד מסע....

יאיר: ועוד נצטרך לישון איתם באוהלים. לפחות את השירותים הם יעשו, השחורים עושים את העבודה הכי טוב.

(קאסא מוריד ליאיר כאפה, (מכות!) אורי מפריד בניהם.)

אורי: נו הגזמתם.

מפקד: כולם לחזור לשורה מיד! אמבאו תסביר לי מה קרה?

אמבאו משפיל את עיניו.

מפקד: תסתכל עליי שאני מדבר איתך. (מרים לו את הסנטר)

{פריז. חושך.}

אור על למלם.

חדר אוכל בקיבוץ: ילדים יושבים מדברים על עניינים שונים.

למלם נכנסת בראש מושפל ובביישנות הולכת לחדר אוכל יושבת בקצה השולחן

לבד.

נערה 1: תראו, תראו מי הגיעה. הכושית מאתיופיה שמשחקת אותה ילדה יפה.

טובה.

נער 1: באמת ניראת כמו ערביה בסוף נגלה שהיא לא יהודיה בכלל.

נערה 2: בטח היא גנבה לי את השמיכה אתמול. אלה אין להם כסף ובלי

להתבלבל לוקחים דברים שלנו.

נער 2: נכון זה בטח היא. ובכלל איך שהיא מדברת. ממש נורא! הורסת לנו את

השפה.

נערה 4: חברה תרגעו בכל זאת היא עלתה הרגע לארץ, זה לא יפה.

(נער 1 - דופק לה מרפק שלא תגן על למלם.)

נערה 3: שמעתם מה המדריכה אמרה אתמול?

נער 2: כן, שהיום מ-12:00 עובדים במרכז הקיבוץ.

נער 3: אני רק מקווה שהילדה החדשה לא תצטרף.

נער 2: היי ילדה! אם לא אכפת לך תפסת לי את הכסא. כדאי לך לקום לפני

שאני יעשה את זה בשבילך.

(למלם מחניקה דמעות. ממלמלת סליחה והולכת.)

(ברגע שהיא קמה - נופלת לה הקופסה מהכיס.)

יעלה 5 נער 1: (מרים את הקופסה ומסתכל) תיראו תיראו מה יש לנו פה. בטח שומרת פה איזה אוצר שאין לה.

יעלה 1 נער 3: זה יכול להיות אחלה כדור (חוטף את הקופסה ומתחיל לזרוק. כולם מצטרפים למשחק ולמלם מנסה להפסיקם בייאוש. לא מצליחה ויוצאת בוכה!!!)

אזרח נערה 4: די הגזמתם זה פשוט לא יפה!!! (חוטפת את הקופסה) עלכם לא הייתי מאמינה!!! (במבט כועס, ויוצאת אחרי למלם, למלם, למלם...)

{פריז לצבא}

קאסא: מה קרה לך אמבאו למה את שותקת?! באתיפיה היית חזק היית גאה לא פחדנו שם. מה יש לך?

אמבאו: כאן זה שונה, כאן כולם יהודים.

ששון: מה..מה...מה אמרת?! כולם יהודים???? ואתה- יהודי בכלל?

קאסא: (כאילו נכנע) כן זה נכון. אז למה?

אמבאו: למה דווקא על זה אתה שואל, ועל שאר הדברים אתה לא שואל? כאן כולם יהודים- נכון? והיהדות שלך איפה? והדברים שהיינו כ"כ גאים בהם? איך לא נגענו באוכל לא כשר, והאוכל שהחבר'ה פה מביאים כשר? אתה לא מבין למה אני שותק? על מה להילחם? על הדברים שהכי חשובים לי אני לא יודע איך להילחם!

קאסא: אבל כאן כולם יהודים, אולי כבר לא צריך את כל המנהגים האלו.

אמבאו: לא יודע, לא נראה לי. בירושלים אין בית מקדש, אין זהב. הכל כל כך אחר- כל כך שונה ממה שחשבנו וציפינו.

{פריז חזרה לקיבוץ.}

ליאת: למה את לא לובשת את המעיל שהבאתי לך? קר היום!

למלם: לא יודעת, אני לא יכולה להסביר קשה לי ללבוש אותו.

ליאת: אבל למה? תביאי אותו נראה אותו עלייך.

(למלם מביאה את המעיל ומודדת אותו.)

ליאת: וואי הוא יושב עלייך בול, מה הבעיה? הוא יפה, ואופנתי.

למלם: את לא תביני, אני בעצמי לא יודעת להסביר.
ליאת: נסי בכל זאת ללבוש אותו החורף מתקרב וחבל שתתקררי. אה, רציתי לשאול אותך מה דעתך שנשנה לך את השם למשהו יותר ישראלי.
למלם..למלם.. אולי לימור??
למלם: לא נראה לי, אני מעדיפה שלא.
(רצה לטלפון של הפנימייה. מחייגת למספר שנתן לה אמבאו.)

2 צדדים: *בצד השני של הבמה

מזכירה 1: בסיס צבאי בקעות שלום!
למלם: שלום, אפשר לדבר עם אמבאו בבקשה?
מזכירה 1: זה לא מודיעין פה!
(ניתוק. ושוב צלצול טלפון.)
מזכירה 1: תעני לטלפון. אין לי כוח אליה.
מזכירה 2: (עונה) בסיס בקעות שלום!
למלם: שלום, אפשר רק לדבר עם אמבאו?
מזכירה: שניה, זה צבא כאן לא הכל הולך כל כך מהר.
[המזכירה השאירה את הטלפון פתוח, ומתעסקת בהרבה דברים אחרים.
שעות קפה, מדברות].
למלם: הלו, הלו, הלו...
מזכירה: טוב, אני יענה לה. (מרימה את הטלפון.)
בסיס בקעות שלום. אה זאת את. במבה אמרת?! מאיזו חטיבה?
למלם: אמבאו, אמבאו קבטי, אני לא יודעת איפה הוא משרת.
מזכירה 2: קחי אותה, אני לא יכולה, היא רוצה לדבר עם ברבי.
מזכירה 1: ברבי?! אין פה בנות בקרבי... (מצחקקת מהבדיחה של עצמה)
הוא בטח במפקדה ליד.
[ריקוד מזכירות]
למלם (מתחילה לבכות)
מזכירה 1: טוב תינוקת, אני מחפשת לך אותו, רק אל תבכי לי.
(ולעצמה-) עם שם כזה לא תהיה בעיה למצוא.

{*פריז חזרה לצבא.}

המפקד: עמוד דום, עמוד נח. (המפקד עובר ובודק את השמות של כולם.)

- חיים, אורי, ששון, דודו... (מגיע לאמבאו)

המפקד: אמבאו- מעכשיו אבי! (בנימה קובעת הוא ממשיך הלאה.)

ב-12:00 כולם במגרש עם נשק, עובדים על פריקה וטעינה.

(המפקד יוצא כולם חוזרים לדבר ואמבאו וקאסא עומדים לבד בלי שום יחס

מהחברה.)

אורי: תישמע אחי ניראה לי אנחנו קצת מגזימים בכל זאת הם עשו עליה זה לא כזה קל.

אבנר: עזוב אותך מי צריך אותם כאן, סתם עול מיותר, גם ככה המצב הכלכלי לא משהו והם רק מקשים עלינו יותר.

דודו: מספיק המדינה הזאת סוציאלית, יש לנו מספיק עניים, פושעים ומסכנים-

ואיתם אנחנו לא מסתדרים... מי צריך אותם בכלל?!

המזכירה- (באה וקוראת לאמבאו לבוא לטלפון.)

(ברקע השיר שער הרחמים)

למלם: אמבאו!

אמבאו: למלם, את שם? מקורה איתך? ספרי לי!

למלם: (בוכה). אני לא יכולה יותר, כ"כ קשה לי... מתאכזרים אלי בלי סיבה, הם

לא מבינים אותי. צוחקים עלי, על איך שאני ניראית, מדברת, על הכל. חילקו

לנו מעילים חדשים בפנימייה, קיבלתי אחד בצבע שחור- אף אחת לא הבינה

למה אני לא לובשת אותו. כעסו עלי שאני לא מרוצה. אבל מה אני אעשה? אני

לא מסוגלת ללבוש אותו- הוא שחור, שחור זה רוע... חושך... סכנה ומוות. כל

מה שעבר עלינו בדרך לכאן, לא"י, זה אותו שחור ואולי גם הארץ הזו בעצמה

שחורה. אני לא יודעת מה אנחנו עושים כאן בכלל! זאת א"י, זו הארץ עליה

חלמנו? חשבנו שכאן כולם יהודים טובים, הם כל הזמן מציקים לי... זוכר את

הקופסה של אבא? אני לא רוצה אותה יותר! היא גורמת לי כ"כ הרבה בושה

וצער- קח אותה אלייך, תשמור עליה אתה. זה עמ"י? איפה התורה והמצוות?

ועוד לנו קוראים גויים... האם בשביל זה היה שווה לעבור את הדרך הנוראה

הזאת? לאבד את אבא, אמא, את כולם? אני אומרת לך אמבאו, באתיופיה היה לי יותר טוב, לא התייחסו אליי ככה, לא צחקו עליי, שמרנו מצוות בגאווה. פה אין לי כלום- חוץ ממך!

(שתיקה)

אמבאו: לא, אסור לנו לדבר ככה. עד שסופסוף זכינו לעלות לארץ ישראל, כ"כ הרבה ניסו, רצו ולא הצליחו. אנחנו זכינו להגיע לארץ, הארץ עליה חלמנו. תמיד קשה בהתחלה, החברה כאן עוד לא מכירה אותנו אבל בסוף יהיה בסדר. אני מבטיח לך.

למלם: אני כ"כ מתגעגעת לכולם, לאבא, לאמא, לממו. אוי ממו אם הוא רק היה כאן איתנו.

אמבאו: אנחנו כאן בשבילם, בשביל אלו שלא זכו להגיע לכאן. בשביל אלו שרצו לעלות ו...ו...לא זכו... בשבילם אסור לנו להתייאש. נסי למצוא את הטוב. ולמלם, תשמרי על עצמך ותתלבשי חם. החורף בארץ זה משהו שאנחנו לא רגילים אליו.

למלם: אמבאו, אני כ"כ מתגעגעת. מה דעתך שניפגש?

אמבאו: טוב, יום רביעי יש לי זמן..אז...נדבר...(ניזכר)...ולמלם את בטוחה שאת לא רוצה את הקופסה?

למלם: (מהססת) אמממ- כן, בטוחה!

(ניתוק)

*התפוצצות של אמבאו: (ברקע אוחילה לק-ל)

אני לא מסוגל יותר, לא מסוגל!!!! נשבעתי בא-ד-ר-ה-ה!!!!!! (צרחה)

נשבעתי לשמור על למלם ומאיפה הכוח לקיים????????!?

החבר'ה פה, לא רק שלא מחזקים, הם עוד מחלישים- הכוח היחיד בא ממך!!!!

(צרחה מטורפת) ממו!!!!!!!!!!!!!! תאיר שם למעלה. אני לא מבין למה?! למה

באתיופיה קוראים לנו יהודים וכאן מתייחסים אלנו כזרים????????!!!!

תשאל אותם למעלה, תחפש בשבילי תשובות- ממו.. (בכאב מטורף!)

{אמבאו מתיישב בייאוש והמקהלה נכנסת- השיר: לחזור הביתה\בועז מעודה.}

קטע מעבר:

אורי בא לקיבוץ, מחפש בעיניו... למלם נקרת לדרכו.
אורי: סליחה, את יכולה להראות לי איפה משפחת גרין גרים?
למלם: (בחשד) כן.. איזה גרין? דב?
אורי: כן, תודה רבה.
אורי ולמלם מתחילים ללכת והשיחה ביניהם קולחת.

*מערכה ט':

אורי ולמלם באמצע שיחה ליד הבסיס.
אורי: אולי נעבור לשבת שם. (אורי מצביע על מקום,
למלם ואורי מתקדמים לכיוון הספסל-
לפתע אמבאו מגיע... אי הבנה מוחלטת..)
אמבאו: מה?!? באת לבקר אותי? (בהפתעה מוחלטת)
אורי: מה אתה רוצה ממני (בזלזול..)
{למלם מביטה בהפתעה על שניהם ולא מבינה מה קורה..
מחבקת בהתרגשות את אמבאו..}
למלם: לא ציפיתי לראות אותך. מה, כאן אתה משרת?!
ששון: משרת.. משרת- סוג של משרת!!! (מגחך לעצמו!!)
למלם: ו... יש לי משהו להביא לך... (מושיטה את הקופסה)
(אמבאו הודף מעליו את למלם ומסתכל במבט רושף לעבר אורי.)
אמבאו: אה.. אה... (לא מצליח להוציא מילים..) אני לא מאמין..
עם כושית, אה?! (חצי לעצמו)
(אורי מנסה להשחיל מילה ללא הצלחה...)
אמבאו: (לאורי) אתה פשוט צבוע.. אין לי מילים!!! (ללמלם) ואת (לא מעז
להסתכל אליה..מזדעזע ממנה) זה הבחור המיוחד שעליו שמעתי?? כנראה את
הפרצוף האמיתי שלו את לא מכירה, ואת מה שהוא חושב על הצבע שלך את
לא יודעת.
(אמבאו יוצא מהבמה ללא מילים.)

(אורי מנסה להסביר ללמלם משהו אבל היא מתרחקת ממנו והולכת אחרי אמבאו.)
(אורי נשאר על הבמה בחוסר אונים תופס את עצמו ורץ אחרי למלם.)

[ריקוד סערה]

(למלם בין אורי ואמבאו במהלך הריקוד שומעים מילים כמו כושי, צבוע, מתנצל) בסוף הריקוד אמבאו ואורי לוחצים ידיים. אמבאו מרים את הקופסה והולך... (מוזיקה מורכבת מהרבה סגנונות)

*מערכה י'

בבמה העליונה: לילה, החיילים בפלוגה ישנים ואמבאו זז באי נוחות. בחלומו הוא רואה את ממו מכוסה בבד הלבן (stop ממותו) וברקע נשמעת תוכחת ממו על שבועת האדרה:
"זו שבועת האדרה, אתה נשבעת לי!! ואתה לא מקיים. היא חייבת אותך. אתה נשבעת-ע-ת-!-!-!!! (בהדדדדד...)"

במקביל בבמה התחתונה: [ריקוד החלום]. מחכה לך.

למלם מתרוממת מעט וחוזרת לשכב.

ליאת: הכל בסדר? למה לא קמת בזמן?

למלם: לא יודעת... אני לא ממש מרגישה טוב.

(ליאת בודקת לה חום)

ליאת: למלם, את לוהטת מחום!!! (בלחץ)

(רעש סירנות, 2 אנשי מד"א נכנסים הבהוב אורות אדומים.)

{חושך}

אמבאו יושב עם חצי גב לקהל לא רואים מה יש לא ביד....

אורי נכנס.

אורי: אבי!

אמבאו: עזוב אורי, אין לי כוח עכשיו.

אורי: זה בקשר ללמלם.
(אמבאו מסתובב לאורי ועדיין לא רואים מה יש לו ביד...)
אמבאו: נו..
אורי: היא חולה, אשפזו אותה ב"שערי צדק".
אמבאו: חולה?! (מרב בהלה מפיל את הקופסא, היא נשברת, הוא מבולבל- ואז הוא קולט שנפל משהו...)(מרים את הפתק שנפל ומכניס לכיס בלי לקרוא בגלל שהוא בלחץ. ממשיך לשאול-) מה קרה לה?
אורי: תירגע אחי, יש לה דלקת ראות. היא תהיה בסדר.
אמבאו: מה דלקת ראות??
אורי: תירגע אחי, זה לא אתיופיה. פה לא מתים מדלקת ראות.
(אמבאו לובש את המעיל ומתארגן לצאת.)
אורי: לאן אתה הולך?
אמבאו: ללמלם...אני חייב להיות איתה!! (רץ למפקד)
(אמבאו מגיע למשרד של המפקד. המפקד מדבר בטלפון ומסמן לו לשבת, אבל הוא נשאר לעמוד.)
המפקד: (לטלפון-) רגע, (לאמבאו-) זה דחוף?
אמבאו: כן מאוד.
המפקד: (מסיים את השיחה) טוב אודי תדפיס לי את הפרטים שלהם אני אחזור אלייך עוד מעט.
המפקד: מה העניין?
אמבאו: למלם...בית חולים...
המפקד: למלם, אה, הקרובה שלך? מה יש לה?
אמבאו: כן, יש לה דלקת ראות היא מאושפזת.
המפקד: אה, דלקת ראות, זה בסדר- היא תבריא.
אמבאו: המפקד אתה לא מבין! אני אחראי עליה, נשבעתי!
המפקד: תירגע אבי, אני בטוח שיש מישהו איתה, היא תהיה בסדר.
אמבאו: לא יודע. המפקד זוהי שבועת האדרה. אתה לא מבין? נשבעתי לממו אחיה! נשבעתי!!!!!! שבועת האדרה!! אני אמות אם יקרה לה משהו- אני אמות. אמבאו (לעצמו) זה כמו בחלום ידעתי! ידעתי! היה אסור לי להשאיר אותה לבד.

המפקד: תשמע אבי, אני בטוח שהיא לא לבד. היא תבריא, הכל יהיה בסדר.
עוד שבועיים אתם יוצאים לשבת ותלך לבקר אותה.
אמבאו: (המום לחלוטין) שבועיים?? המפקד! אני נשבעתי!!!
המפקד: אבי- תחזור לאוהל שלך. יש שבוע לחימה ואתה לא הולך לשום מקום.
אמבאו יוצא בכעס. ונתקל באורי. (המפקד רואה ואינו נראה)
אורי: נו, מה קורה? אתה נוסע?
אמבאו: (במבט נחוש) כן אני נוסע!
אורי: יופי. יש אישור?
אמבאו: לא, אין!
אורי: מה?, אז איך?
אמבאו: אתה תחפה עליי, OK?
אורי: השתגעת?? ידפקו לך שבתות עד סוף השרות?
אמבאו: לא אכפת לי, אני נשבעתי!!
אורי: טוב תעשה את זה בזהירות... צא מהכניסה האחורית, אני אדאג לזה
שלא ישימו לב שאתה לא פה.
אמבאו: תודה אחי, אני מעריך את זה.
(אמבאו מתרחק)
אורי: (צועק לו) תגיד ללמלם שאני חושב עליה.
המפקד: אורי כנס אלי לחדר בבקשה.
תגיד לי מה קורה איתו?
(אורי- שותק!)
המפקד: מה עובר עליו?
(אורי- שותק!)
המפקד: אורי, מה העניין?
אורי: אני לא יודע. תדבר עם קאסא, הוא ידע להסביר לך.
המפקד: טוב, תגיד לקאסא שיבוא אליי לחדר.
קאסא: כן המפקד.
המפקד: תגיד לי- מה כל העניין הזה עם השבועה?

קאסא: המפקד עזוב אתה לא תבין, זה כמו שהוא הוריד את העיניים בקטע של כבוד ואתה צעקת עליו שיסתכל לך בעיניים, אתה באמת לא תבין!
המפקד: נסה אותי.

קאסא: (נכנע) באתיופיה, אם הבטחת- היית חייב לקיים, בכל מחיר! לא כמו כאן. ואם נשבעת, השבועה קדושה! שום דבר בעולם לא יוכל לבטל אותה. אתה מחויב לכל החיים.

המפקד: לא מבטל שום דבר, אבל מה הלחץ?

קאסא: (קוטע אותו) אמרתי לך שלא תוכל להבין, אתה בכלל מודע למה שעובר עלינו? הילדה הזאת, למלם, היא לבד!! לבד!! אתה קולט? לבד! אבא שלה נשאר באתיופיה, אמא שלה מתה בדרך. אח שלה מת, אין לה כאן כלום, כלום חוץ מלעג, השפלות, חוסר בחברים. כלום אין לה ועוד איזה קבלת פנים עשיתם לנו? החלפתם לנו את השמות, שיניתם לנו את המנהגים. מפקקים ביהדותנו, אתה יודע שבאתיופיה גם אם גווענו ברעב וזה קרה פעמים רבות, מעולם לא נגענו באוכל לא כשר, מעולם! אתה מסוגל להבין את זה? אתה מסוגל להבין שבאתיופיה שבת היתה שבת, לא כמו כאן. ואם גוי רק היה נוגע בנו היינו צריכים לטבול! כמה שמרנו על עצמנו כמה נרדפנו ורק חלמנו על ארץ ישראל, אתה יודע שהמיסיונרים באתיופיה הציעו לנו סכומי עתק בשביל שנתנצר. ולא התפתנו. ועוד כאן קוראים לנו לא יהודים. הכל, הכל השתנה! כל החלומות, כל התקוות, כל הסבל, כל האכזבות, אבל אנחנו לא נכנע, אנחנו נתגבר אם עמדנו בלחץ של הנוצרים. אם עמדנו בתלאות הדרך גם בזה נעמוד, אבל שתדע שיש לנו דבר אחד שלעולם לא תוכלו לקחת מאיתנו. הדבר האחרון שנשאר לנו! הכבוד שלנו!! אותו לא תוכלו לקחת לעולם!! ובגלל זה אמבאו הלך. אתה קולט ה-מ-פ-ק-ד-? (בזלזול!!) והעונש שתעניש אותו ממש לא משנה!!!!
המפקד: אוקי.

(קאסא יוצא. המפקד נשאר מהורהר בחדר.)

(שומעים קולות מהשיחה שלו עם קאסא)

(המפקד נעמד, הקולות מפסיקים)

המפקד: (מרים טלפון) נעמי, תבטלי לי את הפגישות להיום. יש לי כמה דברים חשובים לסגור.

*מערכה יצ'

אמבאו: מה קורה? איך את מרגישה?

למלם: פחות או יותר טוב...

אמבאו: (מוציא את המעיל הלבן.) זה בשבילך למלמם.

למלם: תודה אמבאו, כמה טוב שיש אותך.

אמבאו: למלם, את זוכרת את הקופסה שממו אמר לפתוח רק בירושלים, אז...

(חושש להגיד) אז.... היא נשברה.

(למלם מזנקת ממצב שכיבה לישיבה- בהלם.)

אמבאו: (מנסה להשכיב אותה) היה בפנים פתק, (מוציא)

איזגבהר אלוקי ישראל
אני הקטנה ציפורה בת ראובן אבדה
תקוותי.
היום יוציא אותי להורג בעלי הקיסר
הרשע לעיני שלוש ילדנו אתקסאל,
בלאדאמאדם ומונדם בני הצעיר מחמד
עיניי. גלוי וידוע לפניך שלא ברצוני
נשאתי את הצלב הזה על צווארי, ולא
ברצוני הייתי אישה לאדוני הקיסר- לא
הצלחתי להיות כאסתר המלכה ולהציל את
עמי ואפילו להיפך.
בעלי מכנה את עצמו כ"משמיד היהודים"
ולכן הרג עשרות אלפים מאחי. סמוכה
ובטוחה אני כי בני אתקסאל ישוב
לעמינו.
ועתה איזגבהר,
אנא אהיה בעזרם של צאצאי היהודים
ויזרו לחור לירושלית-

(פריז ושומעים קול מאחורה.)

(למלם ואמבאו מסתכלים אחד על השני- בהתרגשות.)

(*פריז- השיר ברקע- אם אשכתך ירושלים)

(באחת הם מסתובבים אחורה- ורואים את המפקד מצדיע!!)

(השיר ברקע: מנעי קולך מבכי ועיניך מדמעה... שישובו לגבולם!!!!!!!)

ריקוד סיום של כל השכבה!!!

